

Prædiken søndag d. 16. juni 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Ord 8,1-4,22-31 & Joh 16,12-15.

Trinitatis - Gud er, hvor du er!

I dag begynder det, vi i kirken kalder trinitatistiden. Det er det lange seje træk i tekstrækkerne, hvor der ikke rigtigt sker noget ekstraordinært før første søndag i advent. Det er alle præsters skræk, for nu skal rugbrødsmotoren i forkyndelsen til at arbejde. Hvordan holder vi den gående indtil 1. søndag i Advent?

Hov, stop lige en gang. Tænker man virkelig, at nu sker det ikke noget ekstraordinært i historien om Jesus, som skulle være værd at fortælle de næste 27 søndage?

Det er jo noget sludder!

Historien er ekstraordinær hver eneste søndag!

Vi, der har læst store dele af bibelen, vi der kommer til gudstjeneste jævnligt, vi værner os til de begivenheder, som er bibelens historie, så man næsten kan sige, at vi lules en lille smule i søvn, og overser det ekstraordinære, som sker lige for næsen af os.

Det er ligesom med gourmet-mad, man værner sig til det, og så glemmer man at påskønne det. (Det er jo det, min familie oplever.)

I søndags fejrede vi pinse, og vi glædede os over, at Ånden faldt over disciplene, så mennesker på tværs af alle skel og grænser, kunne forstå det, når disciplene talte om Guds storværker.

Det er let, at komme til at se det, som en isoleret mega-begivenhed, men som vi skal se i dag, så er det ikke nogen isoleret begivenhed, men en event, på et langt sejt træk, som Gud har gang i. For Gud kender om nogen til det lange seje træk.

Det er det, som afspejles i dagens læsning fra Ordsprogenes Bog. En lidt underlig bog, som vi ikke ret ofte benytter os til at prædike ud fra.

Ordsprogenes Bog er den del af den bibelske litteratur, som vi kalder visdomslitteratur. Bibelen er jo en samling bøger, med en masse forskellige egenarter.

I Det Gamle Testamente, finder vi ud over visdomslitteratur, bl.a. profetlitteratur, historiske værker, lovtekster, salmedigtning og apokalyptisk litteratur.

Visdom dækker over en urgammel orientalsk tradition, som på hebræisk kaldes "Chåkmā."

Dette dækker både over intelligens, håndværksmæssig snilde, livsklogskab, kunstnerisk blik, sagkundskab og verdensklogskab. Det er altså vide begreber.

Måske lagde du også mærke til, at visdommen omtales som hun i vers 4. Hun forsøger at få alle mændene i tale.

Den moderne teologi - og med moderne, så mener jeg Ny Testaments teologi omkring Helligånden - bygger videre på dette begreb. Det kan godt være at Ånden faldt i pinsen, men vi må forstå, at Ånden er en del af treenigheden, hvor vi siger at Gud på én og samme gang er Fader, Søn og Ånd.

Ånden = Visdommen har altså været i verden siden før verdens skabelse, ligsom Gud og Jesus dermed også har været før verden.

Gud Herren skabte visdommen, Ånden, som en af de første af sine handlinger tilbage i evigheden.

Tilbage i evigheden, sagde jeg virkelige det. Ja, det gjorde jeg for evigheden går ikke kun fremad, den må nødvendigvis også gå bagud.

Vi ser det faktisk også i de allerførste ord, som er i bibelens begyndelse, hvor der skrives som verdens skabelse.

“I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden.

Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet, og Guds ånd svævede over vandene.”¹

Gud har med sin Ånd hele tiden være tilstede. Endda fra før verden blev til, og han vil være tilstede længere end tiden går.

Nu er vi på vej ind i trinitatis tiden, og bare rolig Maria og jeg skal nok finde på et par prædikenserier inden vi kommer til advent.

Men det er vigtigt, at få med os, at Ånden - visdommen om du vil - er den nøgle som troens døre i hjerte og i hoved låses op med.

Uden Ånd, kunne vi ikke forstå Kristus. Uden Ånd, vil vi ikke kunne tro og tage mod den gave, som troen er. Uden Ånd, ville vi ikke kunne formidle tro til andre.

Ånden er Sandhedens Ånd, som Johannesevangeliet ynder at kalde den. Den Ånd, som skal vejlede os i hele sandheden.

¹ 1. Mos 1,1-2.

Ånden gør, at vi kan tro, også selvom vi ikke nødvendigvis forstår. Personligt må jeg sige, at jeg synes, det er uvurderlig gave, som gives os.

Det er også det, som ligger lige for i Johannesevangeliets fremstilling af de Ord, Jesus siger til sine disciple. At nu er de kommet til et punkt, hvor de ikke kan rumme mere.

Men der er jo mere. Efter Jesus er borte, er det Ånden, som skal formidle Guds løfter og kærlighed til disciplene, og til os.

Hver gang vi er samlet i kirken til gudstjeneste, hver gang du og jeg folder vore hænder i bøn, hver gang vi åbner vores bibel, hver gang vi istemmer en salme eller en gospelsang, hver gang vi er en næste, så åbner vi os for Guds Ånd, som taler til os og ikke mindst gennem os.

Guds Ånd er levende, nærværende og altid tilstede. Guds Ånd er der, hvor du er. Også gennem det lange seje træk i kirkeåret, der ligger foran os.

Jeg fristes næsten til at sige Gudskelov.

Amen.

Salme: Kom Helligånd, mit hjerte fyld.